

тѣ били съвсѣмъ други: изъ пукнатитѣ кожи излѣзли голѣми насѣкоми съ крилца и цигулки. Всѣко отъ тѣхъ имало четири красиви крилца.

— Да ядемъ искаме! — извикали тѣ и хвъркнали въ въздуха. Тогасъ нагласили цигулкитѣ си и изведнажъ милиони цигулки засвирили пѣсенята:

„Скакалци сме, скакалци“...

Скакалцитѣ хвъркнали и като дъждовенъ черъ облакъ закрили слънцето. Негритѣ паднали на колѣнѣ и мислили, че слънцето е угаснало. И чакъ когато заминали на сѣверъ слънцето се показало и почнало да съживѣва опустѣлата земя.

III.

На сѣверния край на Африка, на брѣга на Срѣдиземното море се намира най-хубавата страна въ свѣта. Тамъ нѣма тежка и мрачна зима, нѣма горѣщо знойно лѣто. Тамъ е вѣчна

пролѣтъ: езерата и рѣкитѣ сж пълни съ хладна вода, птицитѣ весело пѣятъ изъ горитѣ, а хората живѣятъ радостно и щастливо.

Въ едно отъ селата на тази страна имало свадба. Мжже и жени се събрали прѣдъ кжщата на младоженеца и се веселѣли.

Изведнажъ нѣкой посочилъ съ ржка къмъ югъ и извикалъ:

— Гледайте... Какъвъ черъ облакъ! Довечера ще има буря.

— По това врѣме никога не идва по насъ буря, — възразилъ единъ старецъ. Ето години вече живѣя и не помня вѣтърътъ, що днесъ духа, да носи дъждъ.

— Тогава какво означава този облакъ?

Всички гледали и се чудѣли. Веселието се развалило. А облакътъ ставалъ все по-голѣмъ. Затъмнѣло слънцето, падналъ мракъ. Птицитѣ млъкнали, а хората се притискали отъ страхъ.

— Тихо! — казалъ старецътъ. — Чувате ли?

„Скакалци сме, скакалци“...

То било боевата пѣсенъ на скакалцитѣ, но никой не я разбиралъ.

— Нѣщо падна отъ облака! — извикало едно малко момченце.

